

บทที่ 2

แนวทางปฏิบัติในการจัดบริการห้องน้ำสาธารณะ

2.1 แนวทางปฏิบัติด้านลักษณะอาคาร

ในการจัดการห้องน้ำสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้มีมาตรฐานตามความจำเป็นขั้นต้นขององค์ประกอบด้านโครงสร้างอาคาร เครื่องสุขภัณฑ์ และสภาพภูมิทัศน์ที่เหมาะสมและถูกสุขอนามัย จะช่วยให้การจัดการห้องน้ำสาธารณะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น จึงได้จัดทำแนวทางปฏิบัติในการจัดบริการห้องน้ำสาธารณะ เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ที่มีอยู่ในการจัดการห้องน้ำสาธารณะตามแนวทางการดำเนินการ ดังต่อไปนี้

2.1.1 ตัวอาคาร

- ตัวอาคารมีความมั่นคง แข็งแรง มีการบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพดี
- พื้นทำด้วยวัสดุถาวร เรียบ ไม่ลื่น มีความลาดเอียง 1 : 100 และมีจุดระบายน้ำตั้งอยู่ในตำแหน่งต่ำสุดของพื้นห้อง

- ผนัง เพดาน สะอาด ไม่ชำรุด และระยะพื้นถึงเพดานห้องสูงไม่น้อยกว่า 2.00 เมตร
- แสงสว่างเพียงพอ ทั้งแสงสว่างจากไฟฟ้าและจากธรรมชาติ
- ประตูห้องน้ำสะอาด ไม่ชำรุด
- ที่ปิดประตูล็อกได้ครบทุกบานจากด้านใน

1) พื้นห้องน้ำ

พื้นห้องน้ำต้องมีสภาพที่ดูสะอาดตา ไม่ลื่น และง่ายต่อการดูแลรักษา วัสดุที่ใช้ทำผิวพื้น ควรมีสภาพที่ดูสะอาด ไม่ลื่น ทำความสะอาดได้ง่าย เช่น กระเบื้องเคลือบ หินขัด หินแผ่น หรือพื้น ค.ส.ล. สำเร็จรูป เป็นต้น บริเวณจุดเปลี่ยนจากพื้นเปียกมายังพื้นแห้งควรมีพื้นผิวที่ชันน้ำได้ดีไม่ลื่น เช่นผ้าเช็ดเท้า ยางกันลื่น เพื่อไม่ให้เดินเท้าเปียกไปยังบริเวณแห้ง โดยมีการแยกส่วนเปียกและส่วนแห้งออกเป็นสัดส่วน เช่น ส่วนเปียกควรจัดไว้ด้านในสุดของห้อง ส่วนแห้งควรจัดไว้บริเวณด้านหน้าได้แก่ โถปัสสาวะ หรืออ่างล้างมือ และพื้นห้องน้ำต้องมีความลาดเอียงไม่น้อยกว่า 1 : 100 และมีจุดระบายน้ำตั้งอยู่ในตำแหน่งต่ำสุดของพื้นห้อง

ในกรณีพื้นห้องน้ำสำหรับผู้พิการควรมีพื้นผิวทางลาดเป็นวัสดุที่ไม่ลื่นและพื้นผิวของจุดต่อเนื่องระหว่างพื้นห้องน้ำกับพื้นทางต้องเรียบไม่สะดุด

พื้นห้องน้ำ

2) ผนัง

ผนังห้องน้ำเป็นองค์ประกอบที่ต้องมีการจัดการให้เกิดความเหมาะสมในแง่การใช้สอย และการดูแลรักษาความสะอาด สำหรับความหนาของผนังภายนอกห้องน้ำ จะต้องพิจารณาการฝังท่อระบายน้ำและท่อระบายอากาศ ซึ่งขึ้นอยู่กับขนาดของท่อที่ต้องการใช้งาน เช่น ผนังก่ออิฐฉาบปูนหนา 100 มิลลิเมตร หรือผนังก่ออิฐฉาบปูนหนา 150 มิลลิเมตร วัสดุที่ใช้ควรเป็นวัสดุที่ทนทาน และกันน้ำได้ดี เช่น กระเบื้องเคลือบ กระเบื้องเซรามิก ไวนิล หินอ่อน สแตนเลส หรือทาสีน้ำมันเคลือบ โดยเลือกใช้ผนังที่มีโทนสีสว่าง จะช่วยให้ห้องน้ำดูสะอาดตา

ผนังห้องน้ำ

3) ฝ้าเพดาน

สำหรับผนังเพดาน อยู่ในสภาพดี มั่นคง แข็งแรงสะอาด และปลอดภัยให้ความรู้สึกน่าใช้มากยิ่งขึ้น วัสดุสำหรับทำฝ้าเพดานห้องน้ำ ควรเป็นวัสดุที่กันความชื้นได้ดี ซึ่งจะช่วยยืดอายุของฝ้าเพดานห้องน้ำไปได้อีกนาน เช่น ไม้สังเคราะห์ กระเบื้องแผ่นเรียบ อลูมิเนียม ยิบซัมบอร์ด ชนิดกันความชื้น เป็นต้น การนำแสงธรรมชาติจากบนหลังคามาใช้ให้เกิดประโยชน์ ประกอบการใช้ฝ้าเพดานที่ใช้วัสดุกระจายแสงสามารถประหยัดค่าไฟฟ้าแสงสว่างได้มาก

ฝ้าเพดาน

4) ความสูงของห้องน้ำ

ความสูงระหว่างพื้นห้องน้ำถึงเพดานต้องไม่น้อยกว่า 2.00 เมตร และควรมีผนังบังสายตาเพื่อป้องกันมิให้มองเห็นได้จากภายนอก สำหรับผนังบังสายตา ควรมีความสูงอย่างน้อย 1.80 เมตร หรือมีช่องเปิดในระดับเหนือศีรษะที่มีความสูงประมาณ 20-30 เซนติเมตร ผนังกันภายในสำหรับห้องน้ำสาธารณะไม่จำเป็นต้องกันทึบหนาเหมือนห้องน้ำส่วนตัวเนื่องจากมีบริเวณค่อนข้างจำกัด วัสดุที่ใช้ควรเป็นผนังสำเร็จรูปที่มีความแข็งแรง ทนทาน เพื่อความสะดวกในการติดตั้ง และการดูแลรักษา

ความสูงระหว่างพื้นห้องน้ำถึงเพดาน
ไม่น้อยกว่า 2.00 เมตร

ตัวอย่างระยะความสูงของห้องน้ำ

ตัวอย่างระยะความสูงของห้องน้ำ

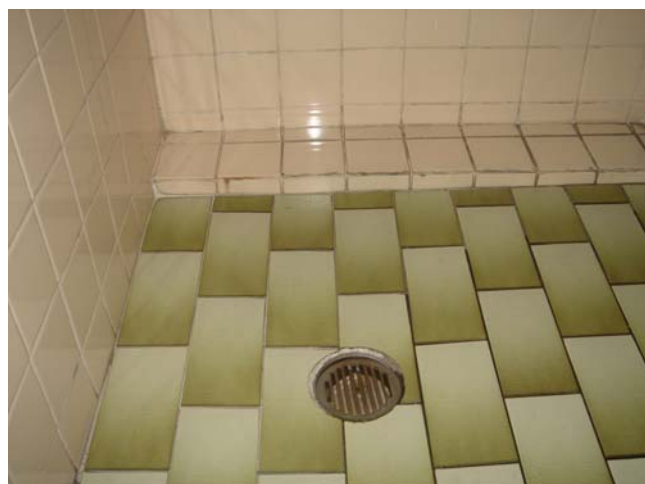
ผนังบังสายเคเบิลมีความสูง
อย่างน้อย 1.80 เมตร

ตัวอย่างผนังกันภายในสำหรับห้องน้ำสาธารณะ

5) ความลาดเอียงของพื้นห้องน้ำ

พื้นห้องน้ำต้องมีความลาดเอียงอย่างน้อย 1:100 และมีจุดระบายน้ำตั้งอยู่ในตำแหน่งต่ำสุดของพื้นห้อง จะทำให้การระบายน้ำมีประสิทธิภาพ ไม่ทำให้พื้นห้องน้ำและโดยมีหลักการปฏิบัติ ดังนี้

- ควรติดตั้งช่องระบายน้ำทิ้งที่พื้น (Floor Drain) ไว้ในตำแหน่งหรือบริเวณต่ำสุดของพื้นลาดเอียง
- ระดับความลาดเอียงของพื้นห้องน้ำอย่างน้อยที่สุดคือ 1:100
- พื้นในบริเวณที่มีระดับเดียวกัน พิจารณาทิศทางการลาดเอียงจากบริเวณกิจกรรมจากพื้นที่ส่วนหนึ่งไปยังบริเวณกิจกรรมพื้นที่ส่วนแยก
- พื้นที่ที่มีการลดระดับและมีขอบกั้น จะต้องทำพื้นลาดลงสู่ทางระบายหรือลงสู่ระดับพื้นที่ต่ำกว่า โดยไม่มีจุดขังน้ำ

ช่องระบายน้ำทิ้งที่พื้น

6 ประตู

ประตูห้องน้ำควรจะเป็นประตูที่กันน้ำได้เป็นอย่างดี มีความคงทน แข็งแรง และทำความสะอาดได้ง่าย เช่น ประตูพีวีซี ฯลฯ มีที่จับปิด-เปิด และที่ล็อกด้านใน มีที่แขวนสัมภาระทำด้วยวัสดุที่คงทนแข็งแรงสภาพดี และง่ายต่อการทำความสะอาด สำหรับห้องน้ำของผู้พิการ ประตูของห้องที่ตั้งโถส้วมเป็นแบบบานเปิดออกสู่ภายนอก โดยต้องเปิดค้างได้ไม่น้อยกว่า 90 องศา หรือเป็นแบบบานเลื่อน และมีสัญลักษณ์รูปผู้พิการติดไว้ที่ประตูด้านหน้าห้องส้วม

ตัวอย่างประตูห้องน้ำ

ตัวอย่างที่ล็อกด้านในประตู

ตัวอย่างประตูห้องน้ำสำหรับผู้พิการ แบบบานเลื่อน

2.1.2 สถานที่ตั้งอาคาร สถานที่ตั้งห้องน้ำสาธารณะสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 แบบ คือ

- (1) ห้องน้ำที่สร้างอยู่ภายนอกอาคาร
- (2) ห้องน้ำที่สร้างภายในอาคาร

หมายเหตุ: ในกรณีที่ห้องน้ำสำหรับผู้พิการอยู่ในห้องน้ำที่จัดไว้สำหรับบุคคลทั่วไป และมีทางเข้าก่อนถึงตัวห้องน้ำ ต้องจัดให้ห้องน้ำสำหรับผู้พิการอยู่ในตำแหน่งที่ผู้พิการสามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก

1) สถานที่ตั้งภายนอกอาคาร

สถานที่ตั้งต้องอยู่ไม่ไกลเกินไป ไม่อยู่ในที่ลับตา และอยู่ในบริเวณที่ปลอดภัย เข้า-ออกได้สะดวก มีแสงสว่างที่เพียงพอทั้งภายในและภายนอกตัวอาคาร และมีระบบการรักษาความปลอดภัยที่ดีพอ มีระบบป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญแก่ผู้ใช้บริการและชุมชนข้างเคียง มีทางเดินที่ทำด้วยวัสดุถาวร เรียบ ไม่ลื่น สะอาด นอกจากนี้ต้องมีป้ายหรือสัญลักษณ์ห้องน้ำชาย/หญิง และห้องน้ำคนพิการ โดยติดไว้บริเวณทางเดินและบริเวณหน้าห้องน้ำซึ่งมองเห็นได้ชัดเจน หากใช้ป้ายแสดงสัญลักษณ์สำหรับสื่อสารให้ผู้มาใช้บริการทราบ ควรใช้รูปแบบที่เป็นสากล หรือรูปแบบที่ดูง่าย ในการติดป้ายจะต้องพิจารณา จุดติดตั้ง ระยะมองด้วย

ห้องน้ำที่สร้างอยู่ภายนอกอาคาร

2) สถานที่ภายในอาคาร

สถานที่ตั้งไม่ควรอยู่ในที่ลับตา อยู่ในบริเวณที่ปลอดภัย สามารถ เข้า-ออก ได้สะดวก มีแสงสว่างเพียงพอ มีระบบป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญแก่ผู้ใช้บริการ และผู้ร่วมใช้อาคาร มีป้าย/สัญลักษณ์ ห้องน้ำชาย-หญิง ชัดเจน ในกรณีที่มีห้องน้ำคนพิการให้แสดงป้ายสัญลักษณ์บริเวณทางเดินและบริเวณหน้าห้องน้ำให้ชัดเจน

ห้องน้ำที่สร้างอยู่ภายในอาคาร

ป้าย/สัญลักษณ์ ห้องน้ำชาย-หญิง และห้องน้ำคนพิการ

2.1.3 เครื่องสุขภัณฑ์ในห้องน้ำ

การเลือกใช้เครื่องสุขภัณฑ์ให้เหมาะสม จะช่วยให้การจัดการห้องน้ำทำได้มีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุด ในปัจจุบันมีสุขภัณฑ์หลากหลายวัตถุประสงค์ให้เลือกใช้และมีระดับราคาที่แตกต่างกัน จึงควรกำหนดและเลือกใช้ให้ตรงกับวัตถุประสงค์ ดังนี้

1) โถส้วม (Water Closet)

ในห้องน้ำสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ควรจัดให้มีห้องน้ำทั้งแบบนั่งราบ และแบบนั่งยอง

แบบนั่งราบ มีทั้งแบบราดน้ำและแบบชักโครก กรณีแบบชักโครก จะใช้น้ำในอัตรา 6 ลิตรต่อการกดน้ำ 1 ครั้ง (บางรุ่นจะใช้น้ำเพียง 3.75 ลิตรต่อการกดน้ำ 1 ครั้ง) จากรูปแบบนี้จะไม่ทำให้พื้นห้องน้ำเปียก และช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษาและทำความสะอาด มีที่ฉีดชำระ หรือสายฉีดชำระทำด้วยวัสดุแข็งแรงทนทาน ผิวเรียบ ทำความสะอาดง่าย และอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้และสะอาด มีภาชนะเก็บกักน้ำและที่ดักน้ำที่สะอาด

โถส้วมนั่งราบ แบบราดน้ำ

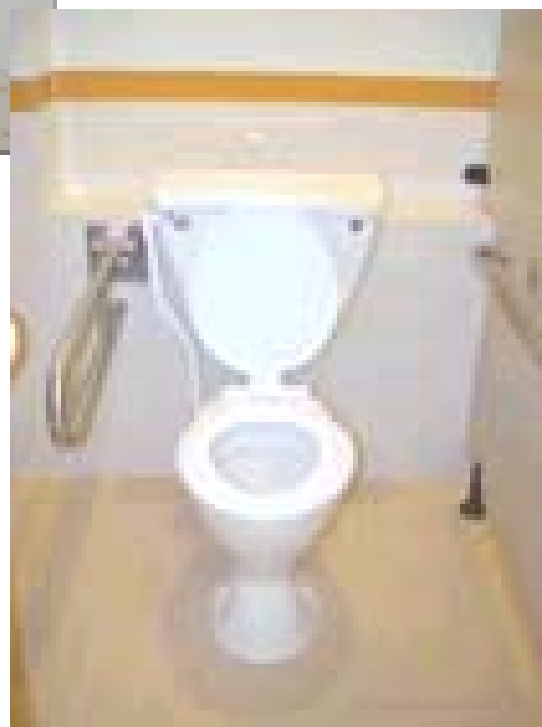
โถส้วมนั่งราบ แบบชักโครก

สายฉีดชำระแบบต่างๆ

สำหรับโถส้วมคนพิการชนิดนั่งราบ สูงจากพื้นไม่น้อยกว่า 450 มิลลิเมตร แต่ไม่เกิน 500 มิลลิเมตร มีพนักพิงหลังให้ผู้พิการที่ไม่สามารถนั่งทรงตัวใช้พิงได้ และที่ปล่อยน้ำเป็นชนิดคันโยก ปุ่มกดขนาดใหญ่ หรือชนิดอื่นที่ผู้พิการสามารถใช้ได้อย่างสะดวก มีด้านข้างด้านหนึ่งของโถส้วมอยู่ชิดผนัง โดยมีระยะห่างวัดจากกึ่งกลางโถส้วมถึงผนังไม่น้อยกว่า 450 มิลลิเมตร แต่ไม่เกิน 500 มิลลิเมตร ต้องมีราวจับที่ผนัง ส่วนด้านที่ไม่ชิดผนังให้มีที่ว่างมากพอให้ผู้พิการที่นั่งเก้าอี้ล้อสามารถเข้าไปใช้โถส้วมได้โดยสะดวก ในกรณีที่ด้านข้างของโถส้วมทั้ง 2 ด้าน อยู่ห่างจากผนังเกิน 500 มิลลิเมตร ด้านข้างโถส้วมด้านที่ไม่ชิดผนังต้องมีราวจับติดผนังแบบพับเก็บได้ในแนวราบ เมื่อกางออกให้มีระบบล็อกที่ผู้พิการสามารถปลดล็อกได้ง่าย มีระยะห่างจากขอบของโถส้วมไม่น้อยกว่า 150 มิลลิเมตร แต่ไม่เกิน 200 มิลลิเมตร และมีความยาวไม่น้อยกว่า 550 มิลลิเมตร ส่วนด้านที่ชิดผนังให้มีราวจับเพื่อช่วยในการพยุงตัว ซึ่งเป็นราวจับในแนวนอนและแนวตั้ง โดยมีราวจับในแนวนอน มีความสูงจากพื้นไม่น้อยกว่า 650 มิลลิเมตร แต่ไม่เกิน 700 มิลลิเมตร และให้ยื่นล้ำออกมาจากด้านหน้าโถส้วมอีกไม่น้อยกว่า 250 มิลลิเมตร แต่ไม่เกิน 300 มิลลิเมตร ส่วนราวจับในแนวตั้งต้องต่อจากปลายของราวจับในแนวนอน ด้านหน้าโถส้วม มีความยาววัดจากปลายของราวจับในแนวนอนขึ้นไปอย่างน้อย 600 มิลลิเมตร นอกจากนี้จะต้องมีราวจับเพื่อเพื่อนำไปสู่สุขภัณฑ์อื่นภายในห้องส้วมด้วย โดยมีความสูงจากพื้นไม่น้อยกว่า 800 มิลลิเมตร แต่ไม่เกิน 900 มิลลิเมตร

ห้องน้ำสำหรับคนพิการแบบต่าง ๆ

แบบนั่งยอง มีลักษณะการใช้แบบตักราด จะใช้น้ำในอัตรา 3-4 ลิตรต่อครั้ง เป็นแบบที่มีราคาถูก ต้องมีภาชนะเก็บกักน้ำและมีที่ตักน้ำสะอาด จากรูปแบบนี้จะทำให้พื้นห้องน้ำเปียก และมีความชื้นสูง

โถสุขภัณฑ์นั่งยอง แบบไม่มีฐาน

โถสุขภัณฑ์นั่งยอง แบบมีฐาน

2) โถปัสสาวะชาย (Urinal)

โถปัสสาวะชายควรติดตั้งอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสม และมีระยะห่างที่เหมาะสม มีแสงกันระหว่างที่ปัสสาวะ ความสูงของโถปัสสาวะชาย จะต้องไม่สูงหรือต่ำเกินไป ตัวโถปัสสาวะชาย ทำด้วยวัสดุแข็งแรง ทนทาน อยู่ในสภาพดีและผ่านการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) มีที่ค้ำแขมมุมฝอย และก๊อกน้ำประจำในแต่ละที่ซึ่งสามารถใช้งานได้ดี ในกรณีที่ไม่เลือกใช้ระบบจ่ายน้ำแบบรวม สามารถใช้ก๊อกน้ำแบบมีอกค (Hand Valve) หรือแบบก้านโยก (Flush Valve) สามารถทำความสะอาดได้รวดเร็ว และน้ำจะหยุดไหลโดยอัตโนมัติโดยผู้ใช้ต้องชำระล้างภายหลังปัสสาวะแล้วเสร็จ

ในกรณีที่เป็นห้องน้ำสำหรับผู้พิการ ให้มีที่ถ่ายปัสสาวะที่มีระดับเสมอพื้นอย่างน้อย 1 ที่ โดยมีราวจับในแนวนอนอยู่ด้านบนของที่ถ่ายปัสสาวะ ยาวไม่น้อยกว่า 500 มิลลิเมตร แต่ไม่เกิน 600 มิลลิเมตร มีความสูงจากพื้นไม่น้อยกว่า 1,200 มิลลิเมตร แต่ไม่เกิน 1,300 มิลลิเมตร และมีราวจับด้านข้างของที่ถ่ายปัสสาวะทั้ง 2 ข้าง มีความสูงจากพื้นไม่น้อยกว่า 800 มิลลิเมตร แต่ไม่เกิน 1,000 มิลลิเมตร ซึ่งยื่นออกมาจากผนังไม่น้อยกว่า 550 มิลลิเมตร แต่ไม่เกิน 600 มิลลิเมตร

โถปัสสาวะชายขนาดเล็ก

โถปัสสาวะชายขนาดกลาง

โถปัสสาวะชายขนาดใหญ่

แผงกันระหว่างที่ปัสสาวะ

3) อ่างล้างมือ (Wash Basin) อ่างล้างมือควรตั้งอยู่ในที่เหมาะสม ดังนี้

- ให้อ่างล้างมือน้ำด้านที่ติดผนังไปจนถึงขอบอ่างเป็นที่ว่าง เพื่อให้เก้าอี้ล้อสามารถสอดเข้าไปได้ โดยขอบอ่างอยู่ห่างจากผนังไม่น้อยกว่า 450 มิลลิเมตร และต้องอยู่ในตำแหน่งที่ผู้พิการหรือทุพพลภาพ และคนชราเข้าประชิดได้โดยไม่มีสิ่งกีดขวาง
- มีความสูงจากพื้นถึงขอบบนขอบอ่างไม่น้อยกว่า 750 มิลลิเมตร แต่ไม่เกิน 800 มิลลิเมตร และมีราวจับในแนวนอนแบบพับเก็บได้ในแนวดิ่งทั้งสองข้างของอ่าง
- ก๊อกน้ำเป็นชนิดก้านโยกหรือก้านกดหรือก้านหมุนหรือระบบอัตโนมัติ สะดวกและง่ายต่อการใช้งานของคนพิการ และประชาชนทั่วไป อ่างล้างมือประกอบด้วย ตัวอ่างและก๊อกน้ำสำหรับเปิด-ปิดทำความสะอาด ซึ่งตัวก๊อกจะเป็นแบบหมุน หรือแบบก้านโยกก็ได้ และต้องผ่านการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) อยู่ในสภาพใช้งานได้ดี สะดวกต่อการใช้ และอยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน ตัวอ่างล้างมือทำด้วยวัสดุแข็งแรง ทนทานอยู่ในสภาพดี มีตะแกรงที่กรองเศษมูลฝอยแท่นที่จัดทำเพื่อรองรับอ่างต้องเว้นช่องสำหรับวางอ่างอย่างดี จะต้องมีย่อสำหรับให้ผู้ทำการติดตั้งเข้าไปซ่อมแซมได้เมื่อมีเหตุขัดข้อง เพื่อให้ผู้ใช้ห้องน้ำได้รับความสะดวกควรมีการติดตั้งกระจกเหนืออ่างล้างมือ

อ่างล้างหน้าชนิดแขวนผนังแบบต่าง ๆ

อ่างล้างหน้าชนิดแขวนผนัง แบบเข้ามุม

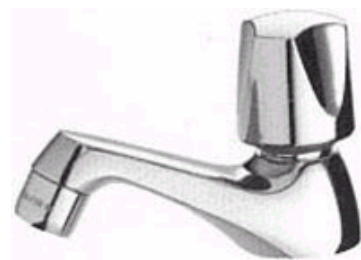
ก๊อกน้ำแบบต่าง ๆ

ก๊อกน้ำชนิดก้านโยก

ก๊อกน้ำชนิดก้านกด

ก๊อกน้ำชนิดก้านหมุน

ก๊อกน้ำที่ได้รับความนิยมสูงสำหรับห้องน้ำสาธารณะ

2.2 แนวทางปฏิบัติด้านแสงสว่าง

2.2.1 ความสว่างในห้องน้ำสาธารณะเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ห้องน้ำสาธารณะมีความน่าใช้ โดยแสงสว่างขั้นพื้นฐานต้อง ไม่น้อยกว่า 100 ลักซ์ (ตามกฎกระทรวงฯ ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2536) สำหรับแสงสว่างด้านนอกที่ส่องผ่านห้องน้ำสาธารณะ ในกรณีใช้ช่องหลังคาชนิดโปร่งแสงควรจัดให้มีพื้นที่ประมาณ 15% ของพื้นที่ทั้งหมดของหลังคาห้องน้ำ การออกแบบระบบแสงสว่างที่ดี จะช่วยในการประหยัดพลังงานได้มาก อีกทั้งยังเป็นการช่วยเสริมสร้างทัศนียภาพที่ดีแก่ห้องน้ำ

2.2.2 ห้องน้ำสาธารณะที่มีค่าความเข้มแสงที่เหมาะสม สำหรับในกิจกรรมต่างๆ ดังนี้

ค่าความเข้มแสง (ลักซ์)	กิจกรรม
ความเข้มแสงประมาณ 320 ลักซ์	- เพื่อการมองเห็นทั่วไปภายในห้องน้ำ เช่น การจับถ่าย การปัสสาวะ การล้างมือ
ความเข้มแสงประมาณ 540 ลักซ์	- เพื่อการมองเห็นที่ชัดเจน สำหรับบริเวณอ่างล้างหน้า ที่มีการส่องกระจกเงาในการแต่งหน้า แต่งตัวซึ่งต้องใช้สายตา

การออกแบบโดยใช้โทนแสงสีอ่อนนุ่ม จะช่วยให้สภาพภายในห้องน้ำดูดี น่าใช้ ซึ่งเป็นผลในทางจิตวิทยาให้ผู้ใช้น้ำต้องรับผิดชอบในการรักษาความสะอาดเพิ่มขึ้นด้วย

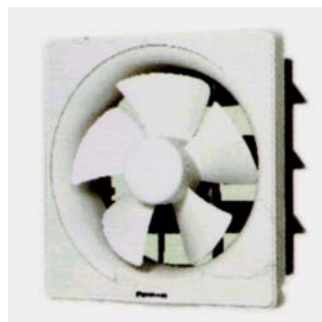
2.3 แนวทางปฏิบัติด้านการระบายอากาศ

ในห้องน้ำสาธารณะที่มีผู้ใช้บริการมาก จะทำให้อ่างล้างหน้า พื้นห้องน้ำเปียกและมีความชื้นสูง ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญทำให้เกิดกลิ่นอับและเกิดราบนเชื้อราบริเวณร่องพื้นและผนังได้ การออกแบบบริเวณห้องน้ำและบริเวณอ่างล้างมือควรออกแบบ ให้มีระบบการถ่ายเทอากาศที่ไหลเวียนจะช่วยให้พื้นห้องน้ำแห้ง ไม่เกิดกลิ่นอับ การออกแบบระบบระบายอากาศที่มีประสิทธิภาพ จะช่วยลดความชื้น และเชื้อโรคในห้องน้ำได้เป็นอย่างดี โดยต้องมีช่องระบายอากาศไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ของพื้นที่ห้องน้ำ หรือมีพัดลมระบายอากาศ โดยมีแนวทางในการระบายอากาศ ดังนี้

- การระบายอากาศโดยการเปิดหน้าต่าง หรือการทำหลังคาให้สูงโปร่ง จะทำให้อากาศไหลเวียนถ่ายเทได้ดี

- การระบายอากาศโดยเปิดช่องที่ผนังด้านล่างของพื้นห้องน้ำบริเวณอ่างล้างมือ เพื่อให้อากาศผ่านพื้นห้องน้ำทำให้พื้นแห้งเร็ว และไม่เกิดกลิ่นอับ โดยมีข้อควรระวังคือ ด้านนอกของอาคารใน ที่ตรงกับช่องเปิดที่ผนังควรเป็นพื้นที่โล่งไม่น้อยกว่า 1 ตารางเมตร

พัดลมระบายอากาศแบบต่าง ๆ

2.4 แนวทางปฏิบัติด้านความสะอาด

ห้องน้ำสาธารณะในบริเวณที่มีการเปียกน้ำอยู่เสมอ จะเป็นแหล่งให้เกิดความสกปรก และมีเชื้อโรค จึงควรป้องกันโดยหลีกเลี่ยงการก่อสร้างที่มีซอกมุม เพื่อให้ง่ายต่อการทำความสะอาด โดยจะต้องทำทุกวันเป็นประจำ อาจกำหนดลำดับการทำความสะอาดเป็นขั้นตอนก่อน-หลังให้เป็นระบบ เพื่อให้ไม่ให้เกิดบริเวณที่ทำความสะอาดแล้วต้องเปียกหรือสกปรกซ้ำอีกก่อนที่การทำความสะอาดจะเสร็จสิ้น จะได้ไม่ต้องทำความสะอาดซ้ำอีก โดยมีแนวทางในการปฏิบัติ ประกอบด้วย

ข้อควรปฏิบัติในการทำความสะอาดห้องน้ำสาธารณะ

- ขณะทำความสะอาดห้องสุขาต้องสวมถุงมือ รองเท้ายางทุกครั้ง

- อุปกรณ์ที่ใช้ในห้องสุขา ห้ามนำมาใช้ปะปนกับพื้นที่ภายนอก
- หลังทำงานเสร็จ ต้องซักล้างอุปกรณ์ให้สะอาด ผึ่ง ตาก และเช็ดให้แห้ง เก็บอุปกรณ์คืนที่

อุปกรณ์ที่ใช้ในห้องสุขา

2.4.1 แนวทางการทำความสะอาดด้านตัวอาคารและอุปกรณ์ ให้ดำเนินการดังนี้

1) การทำความสะอาดโดยทั่วไปในแต่ละครั้ง ควรเน้นจุดที่มักก่อให้เกิดความสกปรกที่เกิดจากการใช้บริการ โดยดำเนินการดังนี้

- เติมน้ำที่ใช้แล้วหมดไป เช่น สบู่เหลว กระดาษชำระ น้ำหอมปรับอากาศ
- เก็บ กวาด มูลฝอยที่ตกลงบนพื้น ทั้งลงในถังรองรับมูลฝอย เช็ดทำความสะอาดและฆ่าเชื้อ โถส้วม โถปัสสาวะ สายชำระ
- เช็ด ทำความสะอาดและฆ่าเชื้ออ่างล้างมือ
- เช็ด ทำความสะอาดกระจก และเช็ดตู้ให้สะอาด

การเช็ดทำความสะอาดกระจก

2) การทำความสะอาดและดูแลถังรองรับมูลฝอย

- เก็บมูลฝอยในถังรองรับมูลฝอยออก มัดปากถุงแล้วนำไปทิ้ง
- ทำความสะอาดถังรองรับมูลฝอยด้วยน้ำยาทำความสะอาดพื้นผิว ล้างด้วยน้ำสะอาด และใช้ผ้าแห้งเช็ดให้แห้ง
- เปลี่ยนถุงขยะใหม่

เปลี่ยนถุงขยะใหม่

3) ทำความสะอาดพื้น โดยการ mop พื้น (การถูพื้น)

- เตรียมอุปกรณ์ให้พร้อมใช้งาน ผสมน้ำยาตามอัตราส่วนตามผู้ผลิต
- ตั้งป้ายเตือนก่อน
- สำรวจพื้นที่พร้อมกวาดและปิดฝุ่นจนแน่ใจว่าพื้นที่สะอาดเรียบร้อย
- กรณีใช้น้ำ จุ่มม็อบที่สะอาดลงในถังน้ำยาถูพื้นที่ผสมแล้ว ใช้มือที่สวมถุง

มือแบ่งผ้าม็อบออกเป็น 2-3 ส่วน แล้วบีบผ้าม็อบจนหมด

- กรณีใช้ถังบีบมือบ จุ่มมือบที่สะอาดลงในถังน้ำยาถูพื้นที่เหมาะสมแล้วโดยยืนบีบทางด้านหน้าของถังและกดที่มือบแรงๆ ประมาณ 3-4 ครั้ง จนหมด
- เริ่มทำความสะอาดจากด้านในสุดด้วยวิธีการตีขอบมุมในสุด มือบถอยหลังเป็นรูปเลข 8 ในรอยซ้อนรอยกันไปเรื่อยๆ ในความกว้างประมาณ 1 ช่วงแขน
- ขณะมือบเมื่อน้ำเริ่มดำให้เปลี่ยนน้ำและน้ำยาใหม่ทันที
- มือบสะอาดรอบสุดท้ายด้วยผ้ามือบที่หมาดๆ ให้ทั่วบริเวณพื้นห้องน้ำ
- รอจนแน่ใจว่าพื้นแห้งแล้วจึงเก็บป้ายเตือน
- นำอุปกรณ์ไปซักล้างทำความสะอาด ผึ่งตากและเช็ดให้แห้ง เก็บอุปกรณ์คืนที่

การทำความสะอาดพื้น

4) การทำความสะอาดจุดเปื้อนบนผนัง บานเกร็ด ประตู หน้าต่าง

- ใช้ฟองน้ำชุบน้ำยาทำความสะอาดพื้นผิวที่ผสมตามอัตราส่วน บีบให้หมาด เช็ดคราบสกปรกออกตามผนัง

- ใช้ผ้าแห้ง สะอาด ซับคราบน้ำให้แห้ง
- เช็ดประตูทางเข้า-ออก ขอบหน้าต่าง บานเกล็ด ช่องลม ป้ายชื่อต่างๆ ด้วยผ้าแห้ง

5) การทำความสะอาดกระจก

ในการทำความสะอาดกระจกในห้องน้ำสาธารณะต้องคำนึงถึงการทำความสะอาดอย่างถูกวิธี โดยมีวิธีทำความสะอาด คือ

- ใช้ผ้าแห้งเช็ดฝุ่นตามขอบกระจกทั้งหมดให้สะอาด
- จุ่มผ้าเช็ดกระจกลงในถังน้ำที่ผสมน้ำยาไว้แล้ว ใช้ด้ามกรีดกระจกกรีดน้ำยาออกจากผ้าเช็ดกระจกให้พอหมาด หรือใช้มือที่สวมถุงมือ รูดผ้าเช็ดกระจกที่จุ่มน้ำยาบีบให้หมาด
- ทาน้ำยาลงบนผิวกระจก เน้นคราบไขมัน และคราบสกปรก วางด้ามกรีดกระจกให้ขนานและแนบกับกระจกด้านบนให้มากที่สุด ลากด้ามกรีดกระจกจากซ้ายไปขวา (หากถนัดมือขวา) หรือลากจากขวาไปซ้าย (หากถนัดมือซ้าย) ก่อนสุดขอบอีกด้านหนึ่งให้ตัวมือลงมาให้ปลายด้ามกระจกที่ใกล้กับขอบกระจกขนานเป็นเส้นตรง กรีดวนอีกครั้งคล้ายเลข 8 จนสุดขอบด้านล่างระหว่างที่กรีดกระจกนั้นให้วางด้ามเช็ดกระจกให้ขนานไปกับด้ามกรีดกระจกตลอดเพื่อกันน้ำยาไหลย้อนไปที่พื้น เสร็จแล้วให้ใช้ผ้าแห้งเช็ดเก็บคราบน้ำยาตามขอบเฟรมทั้ง 4 ด้าน
- กรณีที่ขอบกระจกมีคราบสกปรกติดฝังแน่น ให้ใช้แผ่นใยสังเคราะห์สีขาวชุบน้ำยาที่ผสมแล้วเช็ดคราบสกปรกที่ติดแน่นออก
- ใช้ผ้าแห้งสะอาดเช็ดคราบฝุ่น/น้ำยาที่ตกค้างอยู่ให้หมด

การทำความสะอาดกระจก

2.4.2 แนวทางการทำความสะอาดด้านสุขภัณฑ์

1) การทำความสะอาดสุขภัณฑ์

- เตรียมอุปกรณ์ให้พร้อมใช้งาน ผสมน้ำยาตามอัตราส่วนที่ผู้ผลิตกำหนดไว้
- กดชักโครกปล่อยน้ำทิ้ง 1 ครั้ง ใช้แปรงล้างโถด้นน้ำลงไปให้เหลือน้อยที่สุด จากนั้นฉีดน้ำยาล้างผิวที่ผสมแล้วโดยรอบ ทั้งใต้ขอบฐานของโถส้วม แซ่ทิ้งไว้

การใช้แปรงล้างโถด้นน้ำลงไปภายในชักโครก

การฉีดน้ำยาเพื่อฆ่าเชื้อและดับกลิ่น

- หากมีคราบเหลือง หรือสนิมน้ำติดแน่นให้แช่น้ำยาขจัดคราบสนิมน้ำตามอัตราส่วนแล้วใช้แผ่นใยสังเคราะห์หรือแปรงล้างโถ ออกแรงขัดให้ทั่วจนคราบเหลืองจางลงหรือจนหมด

- เช็ดทำความสะอาดสุขภัณฑ์ โดยเริ่มจากจุดที่สกปรกน้อยที่สุดไปหาจุดที่สกปรกมากที่สุดได้แก่ สายฉีดน้ำ ที่ชักน้ำ ที่กดน้ำ ขอบฐานด้านล่าง ฝาปิดเช็ดจากด้านนอกเข้าหาด้านใน ฝารองนั่งเช็ดจากด้านนอกเข้าหาด้านในของโถเช็ดด้วยผ้าทำความสะอาดสำหรับใช้ในห้องน้ำเท่านั้น

- ใช้แปรงล้างโถขจัดคราบสกปรกตามขอบด้านในโถ และคราบบริเวณคอห่านอีกครั้ง จากนั้นฉีดน้ำไล่ยา และล้างแปรงให้สะอาด

ใช้แปรงล้างโถขจัดคราบสกปรกตามขอบด้านในโถ

- ฉีดน้ำยาดับกลิ่นฆ่าเชื้อใส่ผ้าสะอาด เช็ดตามฝาผนังห้องสุขา ก่อ่งใส่กระดาษชำระ ถูบิดประตู

2) การทำความสะอาดอ่างล้างมือ

- จัดอ่างล้างมือด้วยแผ่นใยสังเคราะห์กับน้ำยาที่ผสมตามอัตราส่วนที่ระบุ
- ล้างออกด้วยน้ำสะอาด
- เช็ดให้แห้งด้วยผ้าสะอาด

การทำความสะอาดอ่างล้างมือ

3) การทำความสะอาดสแตนเลสทั่วไป

- ใช้ผ้าแห้งเช็ดฝุ่นที่ผิวเสียก่อน หากผิวมีคราบเหนียวสกปรกฝังใช้ผ้าชุบน้ำยาทำความสะอาด บิดหมาด แล้วเช็ดให้ทั่วบริเวณ ใช้ผ้าแห้งสะอาดเช็ดตามอีกครั้ง
- ถูน้ำยาเคลือบเงาสแตนเลสใส่ผ้า แล้วถูบให้ทั่วพื้นผิว ใช้ผ้าแห้งสะอาดเช็ดเก็บคราบน้ำยาให้หมดจนจาง

4) การทำความสะอาดทองเหลือง

- ใช้ผ้าแห้งเช็ดฝุ่นออกจากผิวทองเหลืองเสียก่อน
- บีบครีมขัดเงาโลหะทองเหลืองพอประมาณลงบนผ้าแห้ง ทำให้ทั่วผิวที่เป็นทองเหลืองรอบประมาณ 3-5 นาที หากเป็นซี่ ร่อง ซอกมุมที่ทำความสะอาดไม่ถึง ใช้แปรงสีฟันหรือแปรงลวดขัดออก

2.5 แนวทางปฏิบัติด้านการบำบัดน้ำเสียและสิ่งปฏิกูล

2.5.1 แนวทางการวางท่อน้ำเสียจากห้องน้ำ

น้ำเสียและสิ่งปฏิกูลจากห้องน้ำ และโถปัสสาวะจะถูกระบายและรวบรวมโดยผ่านระบบท่อระบายสิ่งปฏิกูล (Soil Pipe) ขนาดท่อระบายน้ำทิ้งที่เหมาะสมนับว่าเป็นสิ่งสำคัญหากการเลือกขนาดท่อที่เล็กเกินไป จะทำให้การระบายน้ำทิ้งไม่สะดวก อาจเกิดการอุดตันได้ หรือหากใช้ท่อระบายน้ำขนาดใหญ่เกินไปจะทำให้ความเร็วของน้ำภายในท่อลดลงจนไม่สามารถที่จะพาเอาเศษผงต่างๆ ไปได้ โดยท่อที่ใช้จะเป็นท่อขึ้น (แนวดิ่ง) มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 10 เซนติเมตร แล้วจึงไหลรวมสู่ท่อแนวนอน ท่อน้ำโสโครกที่มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 15 เซนติเมตร และมีความลาดเอียง (Slope) ของท่อระบายน้ำที่เหมาะสมอยู่ในช่วง 1 : 200 และท่อระบายน้ำโสโครกต้องจัดให้มีช่องล้างท่อ (Clean out) ปกติช่องล้างท่อจะมีฝาปิดเอาไว้ และเมื่อเกิดการอุดตันภายในท่อส่วนหนึ่งส่วนใดจะสามารถเปิดล้างทำความสะอาดท่อส่วนที่อุดตันได้และติดตั้งฝาบริเวณที่ท่อระบายน้ำที่มีการเปลี่ยนทิศทางการระบายน้ำเกิน 45 องศา และมีระบบป้องกันไม่ให้น้ำเสียจากห้องน้ำซึมไปสู่แหล่งน้ำบาดาล หรือแหล่งน้ำสาธารณะในบริเวณใกล้เคียงก่อนเข้าสู่ระบบบำบัดต่อไป

2.5.2 แนวทางการออกแบบระบบบำบัดสิ่งปฏิกูลจากห้องน้ำ

สิ่งปฏิกูลจากห้องน้ำจะต้องมีการบำบัดอย่างถูกต้อง มีระบบเก็บกักอุจจาระถูกสุขลักษณะ ไม่ชำรุด และมีท่อระบายก๊าซจากบ่อเกรอะขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางไม่น้อยกว่า 2.50 เซนติเมตร สูงเหนือหลังคาห้องน้ำ หรือสูงจนกลิ่นเหม็นของก๊าซไม่รบกวนผู้อื่นโดยมีถังบำบัดสิ่งปฏิกูลที่เป็นที่นิยมกันมาก คือการใช้ถังบำบัดสำเร็จรูป ซึ่งเป็นวิธีที่สะดวก ทำได้รวดเร็ว ไม่ยุ่งยากในการดูแลรักษาระบบ เป็นระบบบำบัดที่ออกแบบเพื่อบำบัดสิ่งปฏิกูลโดยเฉพาะ โดยอาศัยแบคทีเรียชนิดที่ไม่ใช้ออกซิเจนเป็นหลักในการกำจัดความสกปรก แบ่งออกเป็น 2 ชนิด ดังนี้

1. ถังกรองแบบกรองไร้อากาศ (Anaerobic Filter Tank) โดยน้ำเสียจะไหลเข้าสู่ ส่วนล่างของถังกรองไร้อากาศ และถูกย่อยสลายโดยตะกอนจุลินทรีย์บางส่วนที่ตกตะกอนจะอยู่ก้นถัง จากนั้นน้ำเสียจะไหลขึ้นผ่านชั้นตัวกลางพลาสติก (Plastic Media) ที่อยู่บริเวณส่วนบนของถังและถูก บำบัดโดยแบคทีเรียที่เกาะอยู่บนพื้นผิวของตัวกลาง และในช่องว่างระหว่างตัวกลาง ซึ่งจะได้น้ำทิ้งที่ผ่าน การบำบัดจากถังกรอง และมีความสกปรกน้อยลง

2. ถังกรองแบบกรองเติมอากาศ (Septic Tank) ถังกรองเป็นส่วนของที่จะกำจัดความ สกปรกในน้ำเสียส่วนที่เป็นของแข็งแขวนลอย โดยทำให้เกิดการตกตะกอน ภายในถังบรรจุตัวกรอง (Media) เป็นที่สำหรับให้แบคทีเรียเกาะ เมื่อน้ำเสียไหลผ่านตัวแบคทีเรีย สารอินทรีย์ในน้ำเสียจะถูก แบคทีเรียย่อยสลายด้วยวิธีทางชีววิทยา สารอินทรีย์แขวนลอยต่างๆ จะแยกออกจากน้ำเป็นตะกอนจมลง สู่ก้นถัง และจะถูกย่อยสลายโดยแบคทีเรียชนิดที่ไม่ใช้ออกซิเจนในการดำรงชีพ ตะกอนบางส่วนจะถูก ย่อยสลายแปรสภาพเป็นก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ และก๊าซมีเทน จนกระทั่งเหลือตะกอนเพียงส่วนน้อย จะแปรสภาพเป็นกากตะกอนคงตัวที่ไม่ย่อยสลายอีกต่อไป ซึ่งจะมีการสูบออกเพื่อนำไปกำจัดต่อไป

ถังกรองแบบต่าง ๆ

2.5.3 แนวทางการบำรุงรักษาถังกรอง

เพื่อให้สามารถบำบัดสิ่งปฏิกูลได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด จึงควรมีการบำรุงรักษาถัง กรองโดยมีแนวทางดำเนินการดังนี้

1. ถังกรองควรได้รับการตรวจสอบอย่างน้อยทุกปี เพื่อตรวจสอบอัตราการสะสม ของตะกอนและฝ้า เพื่อดูว่าควรจะสูบกากตะกอนออกจากถังหรือยัง ถ้าทำไม่ได้จะต้องทำการสูบเอากาก ตะกอนออกทุกๆ 3 - 5 ปี
2. การสูบตะกอนต้องกระทำที่ช่องคนลง (Manhole) เพื่อหลีกเลี่ยงการชำรุดของ ท่อน้ำทิ้งออก

3. เมื่อสูบลากตะกอนแล้วไม่จำเป็นต้องฆ่าเชื้อหรือล้างโดยใช้สารเคมี
4. ไม่จำเป็นต้องเหลือกากตะกอนไว้ในถังหลังจากสูบลากตะกอนเพื่อการเริ่มใช้ถังกรองใหม่

2.5.4 การเปรียบเทียบข้อดี-ข้อเสียของถังกรองแบบกรองไร้อากาศกับแบบกรองเติมอากาศ

ชนิดถังบำบัด	ข้อดี	ข้อเสีย
ถังกรองแบบกรองไร้อากาศ	1.ประสิทธิภาพในการบำบัดน้ำเสียสูง 2. การควบคุมดูแลระบบไม่ยุ่งยาก 3.ไม่ต้องใช้พลังงานในการเดินระบบ	1. น้ำเสียที่ออกจากถังอาจเกิดกลิ่น 2. ระยะเวลาเริ่มต้นใช้งานของระบบ (Start Up) นานกว่าแบบเติมอากาศ
ถังกรองแบบกรองเติมอากาศ	1. ประสิทธิภาพในการบำบัดน้ำเสียสูงกว่าระบบไร้อากาศ 2. การควบคุมดูแลระบบไม่ยุ่งยาก 3. น้ำเสียที่ออกจากระบบมักไม่ค่อยเกิดกลิ่น	1. ต้องใช้พลังงานในการเดินระบบ 2. เสียค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษาเครื่องเติมอากาศ

2.6 แนวทางปฏิบัติด้านการบริหารจัดการห้องน้ำ

ห้องน้ำเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นขั้นพื้นฐานที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ควรพิจารณาจัดสร้างและบริหารจัดการให้อยู่ในสภาพที่น้ำใช้ มีสุขภัณฑ์ที่ได้มาตรฐาน สะอาดถูกสุขลักษณะ และมีป้ายบอกทางแสดงที่ตั้งของห้องน้ำที่ชัดเจน ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอาจจัดการ ให้บริการห้องน้ำเองหรือให้สัมปทานเอกชนดำเนินการ โดยมีแนวทางในการบริหารจัดการ ดังนี้

2.6.1 รูปแบบการจัดบริการห้องน้ำสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

- 1) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นก่อสร้างห้องน้ำและให้บริการแก่ประชาชนโดยไม่เก็บค่าใช้บริการ
- 2) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นก่อสร้างห้องน้ำ และให้บริการแก่ประชาชนโดยเก็บค่าใช้บริการ
- 3) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นก่อสร้างห้องน้ำ และให้สัมปทานเอกชนบริหารจัดการและเก็บค่าใช้บริการ

4) องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นให้เอกชนก่อสร้างห้องน้ำ และให้สัมปทานเอกชนผู้สร้างบริหารจัดการ และเก็บค่าใช้บริการ

ทั้งนี้ การจัดการบริการห้องน้ำสาธารณะที่ให้สัมปทานแก่เอกชน องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดหาประโยชน์ในทรัพย์สินขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2543 และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ในกรณีที่มีการเก็บค่าใช้บริการห้องน้ำ ควรมีการกำหนดอัตราค่าใช้บริการที่เหมาะสม และมีป้ายแสดงอัตราค่าบริการชัดเจน

2.6.2 ป้ายและการติดตั้ง

1) ป้ายชี้ทางตำแหน่งของห้องน้ำควรมีขนาดใหญ่พอสมควรที่จะสังเกตเห็นได้ง่าย และติดตั้งในระดับสูงจากพื้นเพื่อให้พ้นสิ่งกีดขวางที่บังสายตา หากไม่มีผนังสำหรับติดตั้งป้าย ควรทำป้ายแขวนจากส่วนของอาคารหรือเสา โดยให้ขอบล่างสูงจากพื้นทางเดินอย่างน้อย 200 เซนติเมตร เพื่อป้องกันอันตรายจากการเดินชน และขอบบนควรอยู่สูงไม่เกิน 240 เซนติเมตร ซึ่งเป็นระยะช่วงมุมมองของคน

2) ป้ายบอกตำแหน่ง เป็นป้ายแสดงตำแหน่งที่ตั้งควรติดตั้งที่ด้านหน้าของห้องน้ำ ระยะการติดตั้งป้ายที่เหมาะสมควรอยู่สูงจากระดับพื้นไม่น้อยกว่า 108 เซนติเมตร และไม่ควรเกินกว่า 150 เซนติเมตร ซึ่งระยะที่เหมาะสมควรอยู่สูง 130 เซนติเมตร อันเป็นระดับสายตาของคนทั่วไป

3) รูปแบบหรือสัญลักษณ์ป้าย ควรใช้สัญลักษณ์ภาพ หรือตัวอักษร เช่น ห้องน้ำชาย ห้องน้ำหญิง

สุขาชาย

สุขาหญิง

สำหรับผู้พิการ

2.6.3 อุปกรณ์อำนวยความสะดวกภายในห้องน้ำ

ในห้องน้ำสาธารณะจะเป็นที่ประชาชนทั่วไปเข้าไปใช้บริการ ในกิจกรรมที่แตกต่างกัน เพื่อยกระดับการให้บริการและสร้างมาตรฐานที่ดี นอกเหนือจากเครื่องสุขภัณฑ์ที่จะต้องอยู่แล้วภายในห้องน้ำควรจัดให้มีอุปกรณ์ที่จำเป็น ดังนี้

1) อุปกรณ์ภายในห้องน้ำที่ควรมีประกอบด้วย

- ถังขยะรองรับมูลฝอยขนาดที่พอเหมาะสม มีฝาปิด-เปิดได้สะดวก ไม่รั่วซึม ตั้งอยู่ใกล้บริเวณอ่างล้างมือ หรือตั้งอยู่ในที่เหมาะสมและสะดวกต่อการใช้งานอย่างน้อย 1 ชุด

- มีสายฉีดชำระด้วยน้ำประจำแต่ละที่ในสภาพใช้งานได้ดี หรือมีที่เก็บถังน้ำ
สะอาดพร้อมขันน้ำ
- มีก๊อกน้ำในห้องสุขาที่ใช้งานได้ดีครบทุกห้อง
- ที่แขวนสิ่งของหรือแขวนสัมภาระ ทำด้วยวัสดุที่แข็งแรงทนทาน สำหรับ
ห้องน้ำของผู้หญิงควรมีถังรองรับมูลฝอยและผ้าอนามัยที่มีฝาเปิด-ปิดได้สะดวก ประจำห้องน้ำทุกห้อง
- มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกสำหรับคนชรา ผู้พิการ เช่น ราวจับ เพื่อช่วยใน
การพยุงตัว และเป็นที่สำหรับใช้มือในการจับยึดเวลาเข้าไปใช้บริการ

อุปกรณ์ภายในห้องน้ำ

ถังขยะ

สายฉีดชำระ

ก๊อกน้ำ

ที่แขวนสัมภาระ

2.6.4 อุปกรณ์การทำความสะอาดห้องน้ำและสุขภัณฑ์

ในการทำความสะอาดห้องน้ำและสุขภัณฑ์ จะต้องมียุทธวิธีที่ใช้ในการทำความสะอาด รอยเปื้อนตามพื้น คราบสกปรก จึงควรจัดเตรียมอุปกรณ์ต่างๆ ให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน โดยเฉพาะพื้นห้องน้ำเป็นส่วนสำคัญที่มักเกิดความสกปรกและสุขภัณฑ์มักจะมีรอยเปื้อนติดอยู่ พนักงานรักษาความสะอาดจึงควรเตรียมอุปกรณ์ต่างๆ ดังนี้

- 1) อุปกรณ์ในการทำความสะอาดพื้นและผนังประกอบด้วย
 - ไม้กวาดอ่อน ไม้กวาดแข็ง
 - ที่โกยผง เกรียง
 - ถูขยี้
 - ถังน้ำ ขันน้ำ/สายยาง
 - แปรงด้ามยาว
 - ไม้ปาดน้ำ/ไม้ยางกรีดน้ำ
 - ผ้าขนหนูผืนใหญ่
 - ม็อบถูพื้น ฟองน้ำ
 - กระบอกฉีดน้ำ
 - ขางกรีดกระจก
 - ผ้าเช็ดกระจก
 - รองเท้ายาง
 - แผ่นกรองปิดจุก
 - ป้ายเตือนอันตราย เช่น “พื้นเปียก” หรือ “กำลังทำความสะอาด”
- 2) อุปกรณ์ในการทำความสะอาดสุขภัณฑ์
 - น้ำยาทำความสะอาดสุขภัณฑ์
 - แผ่นใยขัดคอนกรีตประสงค์ (อย่างอ่อน)
 - ถูมือ
 - ขันน้ำ
 - ผ้าขนหนู
 - แปรงล้างสุขภัณฑ์
 - ลูกยางปั๊มท่อ (เมื่อเกิดการอุดตัน)

อุปกรณ์ในการทำความสะอาดพื้นและผนัง

ไม้กวาดอ่อน

ไม้กวาดแข็ง

ที่โกยผง

ถุงขยะ

ถังน้ำ

ขันน้ำ

แปรงด้ามยาว

อุปกรณ์ในการทำมาความสะอาดพื้นและผนัง (ต่อ)

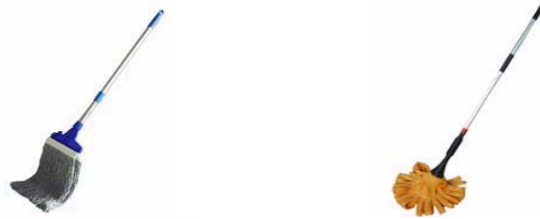
ไม้ปาดน้ำ

ผ้าขนหนูผืนใหญ่

ม็อบถูพื้น

รองเท้ายาง

แผ่นกรองปิดจมูก

น้ำยาทำความสะอาดสุขภัณฑ์

แผ่นใยขัดอเนกประสงค์

อุปกรณ์ในการทำความสะอาดพื้นและผนัง (ต่อ)

ถุงมือ

ลูกยางปั๊มท่อ

